

Over sneeuw kristallen en een rossige eekhoornstaart

Het eerste levend contact van de dag is er een met 'mijn' eekhoorn. Hij zit op een vensterbank. Als er geen glas tussen ons was, zou ik hem kunnen aanraken. En als ik goed foto's kon maken, dan had ik dat nu van zeer dichtbij gedaan. Maar alleen maar kijken naar de gulzige knabbelaar met zijn triomfantelijke staart, is ook geweldig. Wat een geschenk, al dat kleine leven: vogels, egels, konijnen, soms een haas. En altijd weer de voor de jacht gekweekte fazanten en patrijzen, die hier hun stek hebben gevonden en er met wat geluk de winter gaan overleven.

Ik schrijf dit tien dagen voor Kerstmis. Als het God en de drukkerij belieft, zult u het lezen op 22 december, een ademtucht nog maar van Jezus' verjaardag. Als die zo dichtbij ligt, ontwaakt in mij een kinderlijk (misschien kinderachtig?) verlangen naar sneeuw. Voor velen is die witte schoonheid in de eerste plaats een lastpost, een gevaar voor het verkeer, meer gebroken armen en benen in de al zo overbelaste ziekenhuizen. Maar de kans op een witte kerstdag schijnt volgens het weerbericht bijna onbestaande te zijn. Ik troost me dus al een beetje met natuurfoto's in een boek waarvan een hoofdstuk aan ondergesneeuwde landschappen is gewijd maar ook aan (sterk vergrote) sneeuw kristallen. Zij werden gefotografeerd door de Amerikaan Greg Miller die er na een zware sneeuwstorm op uit trok om spectaculaire opnames te maken. Maar toen hij op zijn hand vlokjes zag neer dwarrelen, besloot hij die eerst te fotograferen. Hij haalde er de loep van een juwelier bij om ze te bekijken en tot zijn verrukking ontplooidde zich voor zijn ogen een defilé van schitterende kristallen. Sommige leken op sieraden in ragfijne zilverdraad. Andere waren als zeesterren, besprenkeld met kleine briljanten. Of als twijgjes van een spar, vol schittering van kerstlichtjes. De foto's verraadden de exuberante aanwezigheid van schoonheid die in het verborgene leeft, onzichtbaar voor het blote oog.

Dat geldt ook voor regendruppels: heerlijk wanneer ze, een parel gelijk, in de plooi van een blad rusten. Of zich als kamikazes over je autoruit reppen tot de wisser ze ongenadig uiteenrafelt. Mooi. Maar het wordt pas feeëriek als je één druppel door een microscoop bekijkt, want dan speelt zich daar een wonder af.

De wetenschap legt uit hoe het komt dat een regendruppel niet zomaar een bolletje water is. Of dat een sneeuwvlok uit een oneindig gamma van betoverende kristallen bestaat. Of dat de eekhoorn zijn rossige staart bij het klimmen als een stuur gebruikt en als een zeil om van boom naar boom te suizen. Maar na die uitleg blijven er vragen over. Die alleen de Schepper kan beantwoorden: vragen over volmaakte schoonheid die alles overstijgt en waar geen rationele verklaring voor bestaat.

De komende kerstdag zal allicht niet wit zijn maar wel vervuld van licht. Want dat hangt niet van weersomstandigheden af. Immers, boven de zwaarste en zwartste wolken, zullen er altijd sterren staan. Ook die ene die, in een heilige nacht, herders en wijzen de weg naar Bethlehem wees. En die dat ook, zeker in het diepste duister, altijd voor ons zal doen.

T.S